

Daniels bok – nummer førtifem

Den symbolske forvandlingen: Å avdekke mysteriet om det daglige i Daniels bok

Jeff Pippenger
2024-01-09

«Det daglige» i Daniels bok ble av William Miller anerkjent som et symbol på det hedenske Rom eller hedenskapet, men i de siste dager er det symbolet på forkastelsen av William Millers grunnleggende sannheter. Det representerer slutten på et opprør som begynte i 1863, med forkastelsen av Millers forståelse av Moses' «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Da adventismen forkastet den rette identifikasjonen av «det daglige» som hedenskap, gjorde de Satans symbol til et symbol på Kristus. Jesaja identifiserer dette arbeidet som å vende tingene opp ned. Forkastelsen av «det daglige» ble innført på 1930-tallet (adventismens tredje generasjon), men det hadde vært et stridsspørsmål siden 1901 (adventismens andre generasjon). Som med det gamle Israel førte en gradvis forkastelse av sannheten til aksept av en villfarelse som inneholdt elementene i den utilgivelige synd.

Den utilgivelige synd for de ordkløvende jødene ble fremstilt da de identifiserte de gjerninger Kristus hadde gjort, som Satans gjerninger. Det gamle Israel er det fremste symbol på det moderne Israel, og det moderne Israel gjorde nettopp det samme, bare omvendt. De tok Satans gjerninger (hedenskap), og tilskrev disse gjerningene Kristus. Det gamle Israels opprør omfatter deres valg av Satan som sin konge.

Da Pilatus da hørte dette ordet, førte han Jesus ut og satte seg på dommersetet på det stedet som kalles Steingulvet, men på hebraisk Gabbata. Det var påskens beredelsesdag, omkring den sjetten time. Og han sa til jødene: Se deres konge! Men de ropte: Bort med ham, bort med ham, korsfest ham! Pilatus sier til dem: Skal jeg korsfeste deres konge? Overprestene svarte: Vi har ingen annen konge enn keiseren. Da overgav han ham til dem for at han skulle korsfestes. Og de tok Jesus og førte ham bort. Johannes 19:13–16.

Pilatus var representanten for det hedenske Roma, og Søster White identifiserer at dragen som ble kastet ut av himmelen i Åpenbaringen kapittel tolv, er Satan, men i en sekundær betydning er dragen også det hedenske Roma. Dragen blir derfor symbolisert ved «det daglige». Avslutningen på det gamle Israels opprør, da de offentlig erklærte: «Vi har ingen konge uten keiseren», representerte deres offentlige erklæring om at de var undersåtter av sin konge, og deres konge var Satan. Dette opprøret mot Gud som Konge begynte i profeten Samuels dager, da de forkastet Gud som sin konge og krevde at de måtte få en menneskelig konge, så de kunne være som de andre nasjonene.

Da samlet alle Israels eldste seg og kom til Samuel i Rama. Og de sa til ham: Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett nå en konge over oss til å dømme oss, slik som alle folkene har. Men dette mishaget Samuel, da de sa: Gi oss en konge til å dømme oss. Og Samuel ba til Herren. Da sa Herren til Samuel: Hør folkets røst i alt det de sier til deg.

For det er ikke deg de har forkastet, men meg har de forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. Slik de har gjort i alle sine gjerninger fra den dag da jeg førte dem opp fra Egypt og like til denne dag, idet de har forlatt meg og tjent andre guder, slik gjør de også mot deg. 1 Samuel 8:4–8.

Det gamle Israel erkjente aldri at de hadde forkastet Gud, eller at deres ønske om en jordisk konge ville utvikle seg så langt at de korsfestet Messias og valgte Satan til sin konge. Deres opprør var skjult for deres øyne av deres egne selvrettferdige forestillinger om at de, til tross for at de forkastet Gud, fremdeles var det utvalgte folk; for, resonnerende, Gud opprettholdt jo fortsatt en hellig profetisk tjeneste, selv etter Samuel.

De feiltolket profetenes profetiske tjeneste og trodde at nærværet av Guds profeter beviste at de var Guds utvalgte folk. De så ikke at de var langt borte fra Gud, og at profetene søkte å lede dem tilbake til Gud, for de tolket profetenes virksomhet som et bevis på Guds ledelse. Dette skjedde til tross for deres vedvarende forkastelse av alle budskapene fra profetene som var sendt til dem. Den samme forførelsen kom over adventismen i 1863.

Adventismen forkastet den bevegelsen som var blitt samlet gjennom William Millers tjeneste, og valgte å bli en lovlig registrert kirke det samme året som de forkastet Moses' budskap om de «sju tider», slik det ble overbrakt av Elia (William Miller). Det samme året fremstilte de et forfalsket profetisk kart, som ikke lenger kunne leses, og ikke lenger kunne «tale» i samsvar med Habakkuk 2, vers 3, for det krevde et utdelingsark for å forklare det. Habakkuks kart kunne leses slik de forelå, og derfor kunne de «tale».

Adventismen nektet å foreta noen selvransakelse av det valg de traff i 1863; de hadde jo tross alt profetinnen iblant seg, noe som beviste at de var restfolket som er identifisert i Johannes' åpenbaring, og som hadde profetiens ånd. De åpenbarte den samme ånd og holdning som det gamle Israel, og opprøret som begynte med forkastelsen av den første juvelen som ble oppdaget av Miller, førte til slutt også til at de forkastet Millers identifikasjon av juvelen «det daglige».

Det moderne Israel forkastet Millers forståelse av «det daglige», et symbol på det hedenske Roma, som igjen er et symbol på Satan, og hevdet at «det daglige» er et symbol på Kristus. Med andre ord valgte det moderne Israel å godta et satanisk symbol som et symbol på Kristus. Slik det gamle Israel forkynte at de ikke hadde noen annen konge enn keiseren, en representant for det hedenske Roma, som er et symbol på Satan.

Når det gjelder den profetiske anvendelsen, krevde dette valget at det moderne Israel måtte omdefinere kapitlene sju, åtte og ni i Daniel, nettopp de kapitlene som er representert ved Ulai-elven, og som utgjorde kunnskapsøkningen i millerittisk historie. De ville bli tvunget til å endre disse kapitlene, for kapittel åtte henviser direkte til «det daglige» tre ganger.

Tvunget av den historiske utviklingen der synet ved Ulai-elven ble åpnet, kunne millerittene ikke se noen andre jordiske riker før Kristus vendte tilbake og opprettet sitt evige rike, slik det er fremstilt i Daniel kapittel to. De betraktet derfor Romerrikets fjerde rike som ett rike med to aspekter. Disse to aspektene var direkte fremstilt i Daniels kapittel syv og åtte. Daniel fastslår at

synet han mottok i kapittel åtte, skulle forstås i sammenheng med synet i kapittel syv.

I kong Belsasars tredje regjeringsår viste det seg et syn for meg, for meg, Daniel, etter det som viste seg for meg første gang. Daniel 8:1.

Synet «som viste seg for» Daniel «først», var synet i kapittel sju.

I Belsasars, Babylons konges, første regjeringsår hadde Daniel en drøm og syner i sitt hode mens han lå på sin seng; deretter skrev han ned drømmen og fortalte hovedinnholdet av det hele. Daniel 7:1.

De to synene representerer to aspekter ved rikene i Bibelens profeti, som først ble framstilt i kapittel to i Daniels bok. De fire rikene Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma ble gjentatt i kapittel sju, og deretter igjen i kapittel åtte, men med et skille mellom de politiske elementene i de fire rikene og de religiøse elementene i de fire rikene. I Daniel sju blir rikene framstilt ved rovdyr, men i kapittel åtte blir de samme rikene framstilt ved helligdommens dyr. Daniel ønsket å forstå synet i kapittel sju, og Gabriel kom til ham for å forklare.

Jeg, Daniel, ble bedrøvet i min ånd, der inne i mitt legeme, og synene i mitt hode forferdet meg. Jeg gikk bort til en av dem som sto der, og ba ham om den rette meningen med alt dette. Så talte han til meg og gjorde meg kjent med tydingen av disse ting. Disse store dyrene, som er fire, er fire konger som skal oppstå av jorden. Men Den Høyestes hellige skal motta riket og eie riket til evig tid, ja, i all evighet. Daniel 7:15–18.

Daniel fikk vite at de fire dyrene var fire jordiske riker som skulle bestå inntil Guds evige rike ble opprettet, i samsvar med Daniel kapittel to. Det skulle være fire jordiske riker som gikk forut for ankomsten av Guds evige rike, slik det er framstilt ved steinen som ble hogd ut av fjellet og fylte hele jorden i kapittel to.

Søster White førte millerittenes forståelse av disse fire rikene langt utover den millerittiske forståelsen da hun omtalte jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten.

«På dette punkt innføres enda et symbol. Profeten sier: ‘Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam.’ Vers 11. Både dette dyrets utseende og måten det stiger opp på, viser at den nasjonen det fremstiller, er ulik dem som ble framstilt under de foregående symbolene. De store rikene som har hersket over verden, ble framstilt for profeten Daniel som rovdyr, som steg opp da ‘himlens fire vinder brøt løs over det store hav.’ Daniel 7:2. I Åpenbaringen sytten forklarte en engel at vann representerer ‘folk og skarer og nasjoner og tungemål.’ Åpenbaringen 17:15. Vinder er et symbol på strid. Himlens fire vinder som bryter løs over det store hav, fremstiller de fryktelige scener av erobring og revolusjon som rikene har oppnådd makt ved.» The Great Controversy, 439.

Dyrene er symboler på de erobringene som ble fullført etter hvert som rikene kom til makten. Et rovdyr representerer profetisk den politiske, økonomiske og militære makten til et rike. De samme rikene som er framstilt i Daniel kapittel to og sju, er også framstilt i kapittel åtte, men der er de alle knyttet til elementer hentet fra Guds helligdom, og ved dette representerer de rikenenes religiøse element, for de var alle en forening av kirke og stat.

I kong Belsasars tredje regjeringsår viste det seg et syn for meg, ja for meg, Daniel, etter det som viste seg for meg første gangen. Og jeg så i et syn; og det skjedde, da jeg så, at jeg var i Susan, i borgen, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved elven Ulai. Så løftet jeg mine øyne og så, og se, der sto det en vær foran elven, og den hadde to horn; og begge hornene var høye, men det ene var høyere enn det andre, og det høyeste kom opp sist. Jeg så væren stange vestover og nordover og sørover, så ingen dyr kunne stå seg mot den, og det var heller ingen som kunne fri ut av dens hånd; men den gjorde etter sitt forgodtbefinnende og ble stor. Mens jeg ga akt, se, da kom en geitebuk fra vest over hele jordens overflate, og den rørte ikke ved jorden; og bukken hadde et anselig horn mellom øynene. Og den kom bort til væren med de to hornene, som jeg hadde sett stå foran elven, og løp mot den i sin krafts raseri. Og jeg så den komme helt inn på væren, og den ble fylt av harme mot den og støtte væren og brøt av dens to horn; og væren hadde ingen kraft til å stå seg mot den, men den kastet den til jorden og trampet på den; og det var ingen som kunne fri væren ut av dens hånd. Derfor ble geitebukken meget stor; og da den var blitt sterk, ble det store hornet brukket av, og i stedet for det kom det opp fire anselige horn mot himmelens fire vinder. Daniel 8:1–8.

Kapittel åtte begynner med at Daniel stadfester at han da lever i historien til det første riket i Bibelens profeti (Babylon), men hans syn angir ikke noe symbol som skulle representere Babylon, for det begynner med væren som representerte det andre jordiske riket, Medo-Persia. Fraværet av et symbol for Babylon er tilsiktet, for et hovedkjennetegn ved Babylon er at det representerer et rike som blir avsatt og deretter gjenopprettet, slik det fremstilles ved Nebukadnesars «sju tider» da han levde som et dyr. I løpet av disse «sju tider» er et element av det åndelige Babylon (pavedømmet) representert, for pavedømmet er det riket som blir glemt i sytti symbolske år, i løpet av hvilke det hadde et dødelig sår. Det forhold at Daniel opplyser at han mottar synet «i det tredje året av kong Belsasars regjering», identifiserer Babylon som det riket som går forut for det andre riket, Medo-Persia, men det fremhever Babylon som det skjulte, eller glemte, riket som blir glemt i løpet av én konges dager.

Dyrene i kapittel åtte er ikke rovdyr; de er dyr som ble brukt som offerdyr i helligdomstjenesten. Det fjerde riket fremstilles som «et lite horn», ikke som et dyr, men horn var en del av Guds helligdom, for altrene i Guds helligdom hadde horn som en del av sin utforming.

Ikke bare ble de fire profetiske rikene fremstilt av Daniel med helligdomsterminologi, fortellingen i kapitlet inneholder også flere ord som er direkte avledet fra Guds helligdomstjeneste. Fremstillingen i kapitlet er utformet med hebraiske ord hentet fra helligdomstjenesten, men også handlingen med å frembære et offer i helligdomstjenesten er innarbeidet i kapitlets struktur. Det faktum at Daniel med overlegg knyttet kapittel syv og åtte sammen, gjør det mulig for dem som vil se, å forstå at kapittel syv identifiserer rikene i Bibelens profetier med hensyn til deres statskunst, og kapittel åtte identifiserer rikene i Bibelens profetier med hensyn til deres kirkestyre.

Adventismen har vært tvunget til å tildekke dette faktum med sataniske fabler, for denne erkjennelsen åpenbarer at Millers juveler var nøyaktig slik Gud hadde utformet dem. Deres forkastelse av Millers forståelse av «det stadige» fremstilles som en påstand om at «Gud ikke hadde forståelse», for de hevder at da Gud gav rammen til Miller (gjennom hellige englers

tjeneste), var den ikke korrekt.

Sannelig, deres omvending av tingene opp ned skal aktes som pottemakerens leire; for skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 29:16.

Millers rammeverk var den profetiske strukturen han erkjente og tok i bruk, men fra 1863 og fremover vendte adventismen tilbake til frafallene protestantismes og katolisismens teologiske anvendelser for å skjule juvelene i Millers drøm. Adventismen godtok et falskt rammeverk (det innrammede) for å forkaste verket, og også Verkets Skaper. Ved å gjøre dette hevder de at Verkets Skaper ikke har forstand. Forkastelsen av dette rammeverket var, og er fremdeles, en forkastelse av den kunnskapsøkningen som ble forseglet opp i 1798. De som forkaster kunnskapsøkningen, forkaster verket og Verkets Skaper, og i Daniels termer var de «de ugudelige».

Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:10.

«de ugudelige skal handle ugudelig», og identifiserer dermed en progressiv, eskalerende forkastelse av sannheten. De ugudeliges forkastelse av rammeverket er en forkastelse av Gud, og på sin side forkaster Gud de ugudelige for den forkastelsen de forsøker å virkeliggjøre ved hjelp av et forfalsket rammeverk.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4:6.

Guds folk, som var Guds «prester» fra 1844 og frem til 1863, ble forkastet på grunn av sin mangel på den «kunnskap» som var blitt økt gjennom William Millers tjeneste. Det er viktig å ta i betraktning sammenhengen for vers seks i Hosea, for sammenhengen identifiserer et tiltagende opprør mot sannheten, fremstilt som «kunnskapen».

Hør Herrens ord, Israels barn! For Herren har en trette med landets innbyggere, fordi det ikke finnes sannhet, ikke miskunn og ikke kunnskap om Gud i landet. Ved banning og løgn, ved drap og tyveri og hor bryter de alle grenser, og blodskyld følger på blodskyld. Derfor skal landet sørge, og hver den som bor der, skal vansmekte, sammen med markens dyr og himmelens fugler; ja, også havets fisker skal tas bort. Men ingen må føre sak, og ingen irrettesette en annen; for ditt folk er som de som trette med presten. Derfor skal du falle om dagen, og også profeten skal falle med deg om natten, og din mor vil jeg ødelegge. Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, vil også jeg forkaste deg, så du ikke lenger skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Jo mer de ble mange, desto mer syndet de mot meg; derfor vil jeg forvandle deres ære til skam. De eter mitt folks synd, og deres hjerte står etter dets misgjerning. Og det skal gå presten som folket; jeg vil hjemsøke dem for deres veier og gjengjelde dem deres gjerninger. De skal ete og ikke bli mette; de skal drive hor og ikke bli mange, fordi de har holdt opp med å akte på Herren.

Hor og vin og ny vin tar bort hjertet. Mitt folk spør sine trestokker til råds, og deres stav gir dem svar; for horeånd har ført dem vill, og de har drevet hor borte fra sin Gud. De ofrer på fjelltoppene og tenner røkelse på haugene, under eik og poppel og terebinte, fordi skyggen der er god; derfor skal deres døtre drive hor, og deres ektefeller begå ekteskapsbrudd. Jeg vil ikke hjemsøke deres døtre når de driver hor, heller ikke deres ektefeller når de begår ekteskapsbrudd; for mennene holder seg selv til skjøger og ofrer sammen med horer; derfor skal det folk som ikke forstår, gå til grunne. Om du enn driver hor, Israel, så la ikke Juda gjøre seg skyldig; og kom ikke til Gilgal, og dra ikke opp til Bet-Aven, og sverg ikke: Så sant Herren lever. For Israel er gjenstridig som en gjenstridig kvige; nå skal Herren gjete dem som et lam på en vid eng. Efraim har sluttet seg til avguder; la ham være. Deres drikk er blitt sur; de driver stadig hor; hennes fyrster elsker med skam: Gi! Vinden har bundet henne inn i sine vinger, og de skal bli til skamme på grunn av sine ofre. Hosea 4:1–19.

Hoseas advarsel er at «Herren har en trette med landets innbyggere, fordi det ikke finnes sannhet, heller ikke miskunnhet, heller ikke kunnskap om Gud i landet.» Adventismen er Guds folk i de siste dager. På den dag da mannen med støvkosten trer inn i Millers rom, skal adventismen, innbefattet folket, prestene og profetene, «som intet forstår, falle», for de skal være «bundet til avgudene». Deres avguder er deres forfalskede læresetninger, innvevd i et forfalsket rammeverk.

Opprøret som er representert ved forkastelsen av kunnskapens tilvekst, er en gradvis eskalering av opprør som når det punkt hvor deres prøvetid avsluttes med kunngjøringen om at de er knyttet til de forfalskede læresetningene som feies ut av Millers rom. Deres opprør er fremstilt som stadig utøvelse av hor. Fra 1863 og fremover, inntil prøvetidens avslutning, gjør de stadig opprør inntil de blir spydd ut av Herrens munn.

Opprøret ved å forkaste kunnskap ble fremstilt ved at de «stadig» drev hor, og selv om det ikke er det samme hebraiske ordet, er betydningen den samme som i det hebraiske ordet «tamid», som betyr «stadig» og i Daniels bok er oversatt med «det daglige».

Vi vil fortsette vårt studium av de fire rikene i Bibelens profetier i neste artikkel.

«Deretter så jeg, med hensyn til «det daglige», at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte budskapet om dommens time. Da enhet rådde, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844, i forvirringen, er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Review and Herald, 1. november 1850.